

HET V OLKS BELA NG

LIBERAAL VLAAMS TIJDSCHRIFT

Nr 5 • mei 2025

Jaargang 145 • maandblad

Er ligt geen laag stof op het Vlaams liberalisme. Dat mogen we concluderen na de Staten-Generaal van het Vlaams Liberalisme. Deze uitgave van Het Volksbelang is dan ook uitzonderlijk integraal besteed aan het verslag, aan de visietekst en de resoluties die op dinsdag 13 mei 2025 werden besproken. Een nummer dus om bij te houden!

Menig resolutie vervat in de visietekst die het LVV voorafgaand aan de Staten-Generaal opstelde, werd tijdens het congres aangepast op basis van ingediende en goedgekeurde amendementen. We willen hierbij nogmaals iedereen van harte bedanken voor het liberale engagement tijdens het congres.

Het resultaat is een tekst die gedragen is door de basis en het brede liberale middenveld, en die richting geeft aan de toekomst van het liberalisme in Vlaanderen. U vindt deze finale visietekst in dit nummer.

Met deze visietekst in handen start nu het inhoudelijke vervolgwerk. We kijken ernaar uit om met het liberale middenveld concrete voorstellen uit te werken die de lijn van deze tekst vertalen naar beleid.

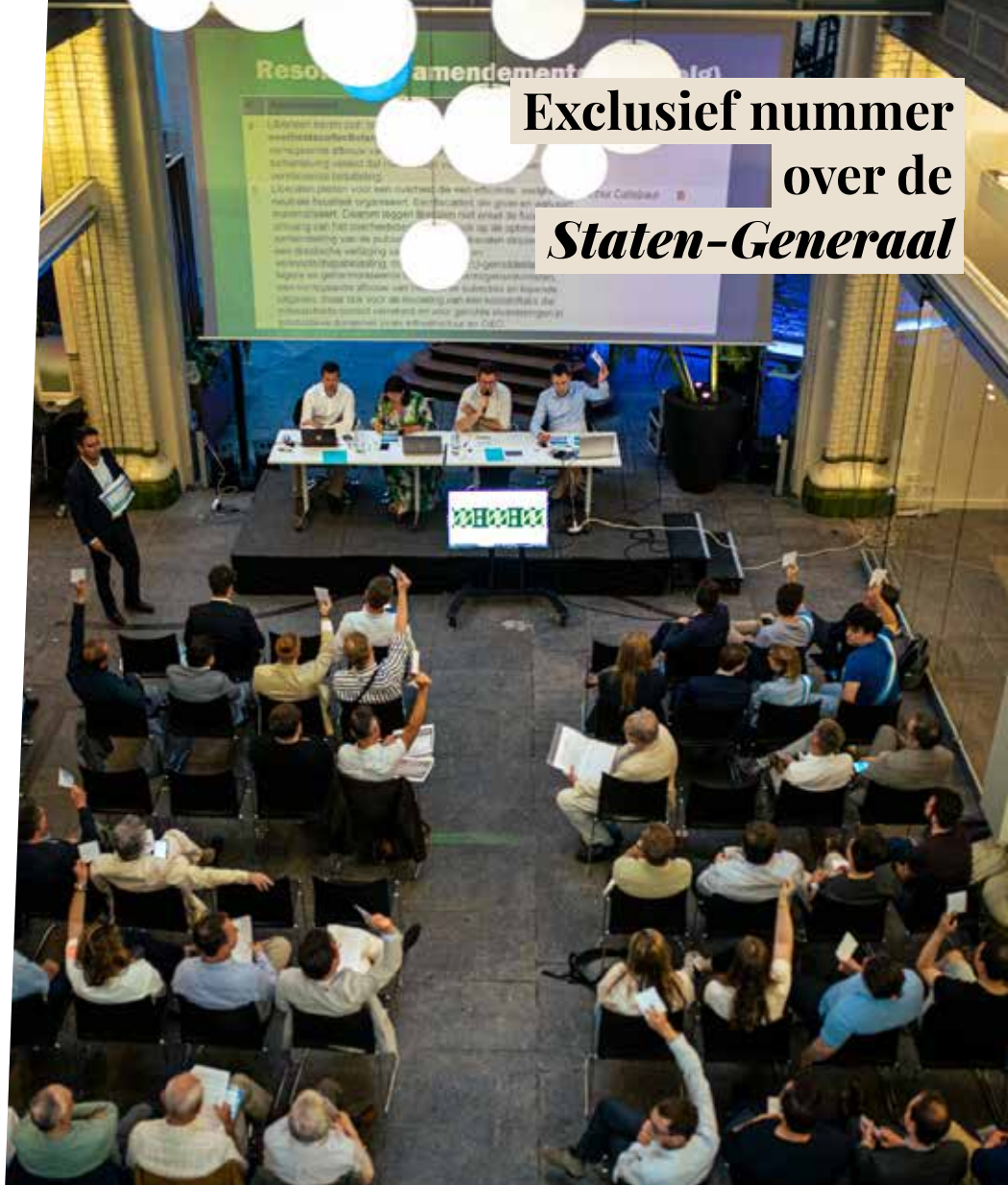
Het LVV-bestuur

Blz. 2-12:
het verslag, de visietekst
en de resoluties.

liberaal vlaamsverbond

Exclusief nummer
over de
Staten-Generaal

Blauwdruk voor morgen

Het verslag

Aan de bron van de herbronning

Er ligt geen laag stof op het Vlaams liberalisme. Dat mogen we concluderen na de Staten-Generaal van het Vlaams Liberalisme op 13 mei 2025. Deze uitgave van Het Volksbelang is dan ook uitzonderlijk integraal besteed aan het verslag, aan de visietekst en de resoluties die op dinsdag 13 mei 2025 op de partijzetel van Open Vld in de Melsensstraat te Brussel werden besproken. Een nummer dus om bij te houden!

Geheel in de stijl van de oude dagen organiseerde het Liberaal Vlaams Verbond (LVV) een congres met meer dan 150 aanwezigen en op basis van bijna 600 pagina's input. De partijpolitieke component van het liberalisme staat op een kantelpunt, en net als in 1961 met de omvorming van de Liberale Partij naar de PVV/PLP, in 1972 met de oprichting van de PVV als met de vervelling tot VLD nam het LVV het voortouw.

Dampende hotdogs

Dampende hotdogs met druipende mosterd, koele pils en het voltallige liberale middenveld – van oud-premiers en Libera! tot Open VLD Vrouwen, LVSV en vakbondslieden. Dat waren de ingrediënten om tot een scherpe, coherente

blauwdruk voor de toekomst van het Vlaams Liberalisme te komen.

Tot frustratie van sommige aanwezige journalisten rolden bepaalde facties niet al vechtend over de Melsensstraat. De vrees voor hevige confrontaties bleek ongegrond. Er viel eensgezindheid te noteren. Tegenstellingen tussen zogenaamd "links-liberalen" en "klassiek-liberalen", tussen "donkerblauw" of "lichtblauw" of godbetert "plattelandsliberalisme" versus "stedelijk liberalisme" bleken wederom irrelevant en bestaan alleen in de analyses van scorebordjournalisten. Integendeel: de liberale beweging slaagde erin een gemeenschappelijke sokkel te vinden in een helder, uitgesproken en complexloos

liberalisme, verenigd rond kernwaarden van vrijheid, verantwoordelijkheid en vooruitgang.

Vier vaststellingen springen in het oog:

Hoe scherper de resolutie, hoe breder het draagvlak. De liberale basis snakt naar duidelijkheid en richting. Dat bleek uit het feit dat de meest uitgesproken passages rond partijvernieuwing en ideologisch gezwalp nauwelijks werden geamendeerd. Er is geen tijd meer om te rommelen in de marge.

De tekst is niet alleen een evaluatie van het verleden, maar biedt **een blauwdruk voor de toekomst**. We bieden een analyse over het palmares van de partij de afgelopen twee decennia en zetten daarbij de krijtlijnen uit voor de komende decennia. Een helder canvas dat nu met blauwe viltstift verder ingekleurd moet worden.

De **vertaalslag naar een partijpolitieke basis** wordt cruciaal.

De bal ligt nu in het kamp van de partij. Die moet zich omvormen tot **een échte Vlaamse Liberale Partij**: helder, consequent en overtuigend. Enkel zo kan het liberalisme opnieuw enthousiasme opwekken.

De liberale beweging toont leiderschap

Het LVV heeft neergeschreven waar de brede beweging naartoe wil. Nu is het aan de partij om deze basis als fundament over te nemen. Daarna moeten ze kleur bekennen – wie draagt dit verhaal uit, en vooral. Wie niet?

De Staten-Generaal toont dat er wél een toekomst is voor het Vlaams liberalisme, als het zichzelf durft heruitvinden. Niet door slogans, maar met inhoud. Niet door opportunisme, maar door overtuiging. Het LVV engageert zich om nauwgezet de blauwe lijnen die de liberale beweging heeft uitgezet op te volgen. De Staten-Generaal was dus geen eindpunt, maar een startpunt voor de toekomst van het liberalisme in Vlaanderen.

Verslag:

Pieter-Jan Van De Weghe & Lawrence Vanhove

Foto's: Jonas Van Bouwel

Visietekst van de

Staten-Generaal van het Vlaams liberalisme

Een leidraad voor een Vlaamse liberale partij anno 2025

Dit document is het resultaat van de Staten-Generaal van het Vlaams liberalisme, georganiseerd op 13 mei 2025 door het Liberaal Vlaams Verbond (LVV). De tekst kwam tot stand op basis van de inzichten uit een brede bevraging bij de LVV-leden en liberale sympathisanten. Het LVV nam dit initiatief naar aanleiding van de historische verkiezingsnederlaag die Open Vld leed in juni 2024. Als koepel boven het liberale middenveld boogt het LVV op een lange traditie van ideologische reflectie en kritische betrokkenheid. Al decennia tracht het de liberale partij via congressen, publicaties en denkoefeningen te voeden, los van electorale logica, maar stevig geworteld in het liberale gedachtegoed. Deze nota analyseert de oorzaken van de forse terugval van de liberale partij van de afgelopen jaren en formuleert, via duidelijke resoluties over ideologie, strategie en organisatie, voorstellen om het Vlaamse liberalisme opnieuw relevant te maken. Dit document beoogt niet exhaustief te zijn. Het is geen eindpunt, maar een begin. Een eerste, noodzakelijke aanzet om de partij opnieuw op weg te zetten, het debat open te breken en nieuwe energie te mobiliseren voor wat hopelijk een bredere herbronning wordt.

1. WAAROM DIT PROJECT ?

De verkiezingsnederlaag van Open Vld in juni 2024 was geen accident de parcours, geen samenloop van omstandigheden of het gevolg van een onfortuinlijke campagne. De nederlaag was het gevolg van een jarenlange, sluipende neergang.

Op 9 juni 2024 zakte Open Vld tijdens de regionale en federale verkiezingen volledig door het ijs: 8,5% van de stemmen. Het slechtste resultaat in de geschiedenis van de Vlaamse liberalen. Niet alleen verdween de partij in cruciale steden, ook nationaal deelde ze in de klappen. Wat nog niet gek zo lang geleden de populairste partij van Vlaanderen was, is vandaag een electorale dwerg.

De lokale verkiezingen van oktober 2024 brachten geen kentering. Ja, er bleven veel liberale burgemeesters overeind, al dan niet onder de vlag van Open Vld of in kartel met andere lijsten. Maar tegelijk verdween Open Vld in grote delen van het land uit beeld. In maart 2025 volgde ten slotte een historisch slechte peiling. Zes procent. Een nieuw dieptepunt.

Voor het Liberaal Vlaams Verbond (LVV) was de ideologische vervlakking en de electorale neergang van de partij een kantelpunt. Als men nog iets wilde redden van het liberale project, dan moet het nú. Met deze tekst, met deze Staten-Generaal. Het is geen poging tot rebranding, maar een zoektocht naar inhoud, strategie en overtuiging. We schrijven deze tekst niet om te plezieren. We schrijven hem omdat het moet.

De analyse die volgt, is onverbloemd. Niet uit rancune, wel uit bezorgdheid. Wie echt geeft om het Vlaams liberalisme, moet intern kunnen en durven benoemen wat fout zit. In elke duurzame relatie worden harde waarheden uitgesproken, precies omdat men het wil laten werken. Diezelfde geest drijft het LVV.

2. WAT LIEP ER FOUT?

Het Vlaams liberalisme heeft nooit een gebrek aan ideeën gekend. Integendeel: Open Vld-politici schreven essays, boeken, toekomstvisies en pamfletten dat het een lieve lust was.

Open Vld sprak eind jaren 90 van de vorige eeuw openlijk over de creatie van een "modelstaat". Het liberalisme van die tijd was gedreven, vooruitziend en diep overtuigd van zijn hervormingskracht. De liberale partij was voluntaristisch, rationeel en bovenal: hoopvol.

Maar tussen woord en daad gaapte een Grand Canyon. De praktijk bleek weerbarstig. Het grote hervormingsverhaal van Open Vld raakte, behoudens enkele ethische verwezenlijkingen, veel te weinig vertaald in liberaal beleid. De beloftes over het terugdringen van publieke uitgaven, het overheidsbeslag, de belastingdruk en de regeldrift werden niet ingelost, wel integendeel, ze namen enkel toe.

Liberalisme werd in de Wetstraat steeds vaker een stijl, een toon, een cultuur, en steeds minder een beleidsrichting. De liberale partij regeerde mee, maar woog inhoudelijk te weinig. Ze bleef steken in halve maatregelen en technocratische microhervormingen. En vooral: Open Vld gooide haar eigen overtuigingen te makkelijk te grabbel in ruil voor regeringsdeelname.

Eén van de oorzaken van deze neergang ligt in het strategische onvermogen van de partij om macht te definiëren én na te streven. Er is een oud gezegde van de Pruisische veldheer Carl von Clausewitz: oorlog is de voortzetting van politiek met andere middelen. Het omgekeerde is evenzeer waar: politiek is een vorm van oorlog. En wie geen strategie heeft, wordt weggevaagd nog voor het eerste schot gelost is. Net daar knelt het schoentje.

Open Vld is lange tijd blijven geloven in het fatsoen van de politieke arena, in het optimisme van de rede, in de maakbaarheid van het compromis. Dit is naïef gebleken. Politiek is een strijd om ideeën, posities en macht. Een dogmatisch optimisme hield de partij gevangen in wensdenken.

Het adagium van Karl Popper "Optimism is a moral duty" was jarenlang dé slagzin binnen de partij. Het klonk verheven, verheffend zelfs. Een mooie spreuk voor toespraken en affiches.

Maar het werd meer en meer een excuus voor inhoudelijke leegte. Optimisme werd geen morele plicht, maar een alibi voor passiviteit en voor het wegstijven van problemen. Voor het verbloemen van bloedrode begrotingscijfers, politieke stilstand, interne strubbelingen, electorale nederlagen en het doorslikken van maatregelen die haaks stonden op het liberalisme.

Het is vandaag niet eenvoudig om als liberaal optimistisch te zijn. De NAVO wordt uitgedaagd door een agressief Rusland, het Midden-Oosten kreunt onder het geweld en de Amerikaanse president Donald Trump zet de wereldorde op z'n kop. Ondertussen dreigt West-Europa irrelevant te worden: een continent dat welvaart consumeert zonder het te kunnen voortbrengen. Industrie verdwijnt, productiviteit stagneert, demografie kantelt.

En wat is het antwoord van de meeste partijen in België? Meer overheid en etatisme. Meer regels. Meer heffingen. Socialistische recepten worden met een ander logo verkocht, en te vaak mee ondertekend door liberalen.

In zo'n wereld is optimisme geen strategie. Assertiviteit wel. En realisme nog meer.

Het naïeve, voluntaristische liberalisme dat Open Vld de afgelopen decennia predikte, is een dwaling gebleken. Eigenlijk is het beleidsmatig nooit relevant geweest. Doortastend beleid voer je niet met goede bedoelingen, slogans of ideologische boekjes vol wensdenken. Liberalen moeten niet vertrekken van een ideaalplaatje, wit blad of blauwdruk, maar vanuit de realiteit. Niet uit cynisme, maar uit volwassenheid.

De wereld is zelden fraai. Gisteren niet, vandaag niet, morgen evenmin. Oorlog, demografie, klimaatverandering, verlies aan

concurrentiekracht, dát is de context waarin wij als liberalen vandaag moeten handelen. En het is precies binnen die realiteit dat het liberalisme opnieuw scherp moet worden gesteld.

Dat vergt keuzes. Geen vrijblijvende, vage roep om “vernieuwing”, maar een duidelijke inhoudelijke positionering. Een liberalisme dat terug duidelijk maakt wat het is, én ook wat het niet is. Dat betekent onvermijdelijk dat mensen zullen afhaken. Dat is geen probleem. Een partij die bang is om tegenstand op te wekken, is gedoemd om irrelevant te zijn. Het gaat er niet om dat iedereen het met je eens is. Het gaat erom dat genoeg mensen het met je eens zijn om een verschil te kunnen maken.

Wat hierna volgt, zijn een reeks resoluties om bovenstaande in de praktijk te brengen. Geen slogans, maar duidelijke keuzes. Ze zijn bedoeld om richting te geven, om contouren te schetsen van wat een relevant liberalisme anno 2025 kan zijn. Maar ze pretenderen geen volledigheid. Dit is geen uitgewerkt partijprogramma, wel een inhoudelijke aanzet om tot zo’n programma te komen, met ruimte voor verdere discussie, verdieping en aanvulling. Ze benoemen prioriteiten, markeren speerpunten, zetten de toon.

Eerst stellen we ons de vraag die te lang is ontweken: waar staat het liberalisme vandaag nog voor? Wat betekent vrijheid in tijden van een veel te vet overheidsapparaat, populisme en geopolitieke onzekerheid?

Vervolgens wordt gedacht in strategische termen: hoe breng je deze principes in de praktijk? Niet elke overtuiging leent zich tot het compromis. We doen daarom voorstellen over politieke positionering, regeringsdeelname en oppositievoering. Over scherpte en beginselvastheid. Over wat een liberale partij zou moeten nastreven, maar ook wat ze

categoriek zou moeten weigeren.

Ten slotte wordt gekeken naar de organisatie: met wie en hoe maakt de liberale partij dat waar? Wat voor partijstructuur is nodig? Welke cultuur? Welke mensen?

3. INHOUDELIJK: EEN LIBERALISME ANNO 2025

3.1. De diagnose

Het liberalisme fietst vandaag met de wind op kop en een haperend versnellingsapparaat. Niet alleen in Vlaanderen, maar in vrijwel de ganse westerse wereld. De neergang is structureel, niet tijdelijk. En het is ideologisch, niet louter strategisch.

Decennialang kon het liberalisme meeglijden op een onderstroom van vooruitgangsoptimisme: globalisering zou welvaart brengen, vrijhandel vrede, individuele ontplooiing sociale cohesie. Maar dat optimisme is weg. De opeenvolgende schokken van migratie- en financiële crises, internationaal terrorisme, (handels)oorlogen, pandemie en klimaatverandering hebben het geloof in de liberale principes zwaar aangetast. Zelfs de meest doorwinterde liberaal voelt dat het vandaag de dag geen sinecure is om zich te positioneren.

De internationale context is fundamenteel veranderd. De liberale wereldorde, gebouwd op vrijhandel en multilateralisme, wordt uitgedaagd door antiliberale regimes die economische vrijheid tegen ons gebruiken. China, Rusland en zelfs de VS onder president Donald Trump tonen dat macht primeert op regels. En Europa? De EU twijfelt, aarzelt, sputtert. Het liberale geloof dat vrijhandel vanzelf tot vrede leidt, klinkt vandaag naïef. Liberalen die vroeger pleitten voor het vervagen van landsgrenzen en mondiale vrijhandel

moeten zich herbezinnen: hoe beschermen we vrijheid zonder naïef te zijn over haar vijanden?

Nationaal oogt het plaatje al even wrang. De Belg heeft de twijfelachtige eer veruit de zwaarst belaste burger in de westerse wereld te zijn. En dit na een kwarteeuw van liberale regeringsdeelname. Een deel van de verklaring ligt in concrete politieke beslissingen — gemiste hervormingen, halfzachte compromissen — maar de wortels reiken dieper. Ze liggen verankerd in een maatschappelijke cultuur die de overheid niet ziet als een vangnet, maar als een alomvattende oplossing. Als vanzelfsprekend antwoord op elk probleem.

De traditionele liberale recepten — individuele vrijheid, zelfbeschikkingsrecht, een slanke overheid, vrijhandel — zijn anno 2025 geen vanzelfsprekendheden meer. Noch internationaal, noch nationaal. Ze staan onder druk, worden in vraag gesteld, uitgedaagd, soms ronduit verworpen.

Internationaal omdat het fundament onder het liberale wereldbeeld barsten vertoont. In een tijdperk van geopolitieke spanningen, assertieve grootmachten en strategische afhankelijkheden zijn liberale standpunten geen evidentie meer. Liberale naïviteit is in zo’n context geen deugd, maar een strategisch risico.

Ook in eigen land hebben liberalen het niet onder de markt. De hervormingsbereidheid van de Vlaming blijkt al te vaak omgekeerd evenredig met de impact van die hervormingen op zijn eigen positie. Vrijheid wordt gevierd zolang ze geen offers vraagt. Hervormingen worden aanvaard zolang ze anderen treffen. Subsidies zijn inefficiënt, tenzij ze binnenstromen voor het eigen project. Men heeft zichzelf jarenlang wijsgemaakt dat de onderstroom in Vlaanderen liberaal is. Dat is een misvatting. In de Vlaamse onderstroom leeft minstens even sterk het verlangen naar etatisme en status quo.

En terwijl Open Vld worstelde met haar eigen paradoxen, grepen andere partijen hun kans. De politieke concurrentie bood niet noodzakelijk de beste oplossingen, maar wel duidelijkheid. En dat bleek voldoende om electoraal succes te behalen. Niet omdat ze beter nadachten. Maar omdat de liberalen geen verhaal hadden.

3.2. De (mogelijke) oplossingen

Een liberalisme dat relevant wil blijven, moet niet heruitgevonden worden. De liberale principes zijn niet versleten, maar ondergesneeuwd. Achter de slogans en

de slogans over slogans ligt een scherp, helder en krachtig gedachtegoed dat nooit actueler is geweest dan vandaag. Vrijheid, verantwoordelijkheid, menselijke waardigheid en pluralisme — het zijn geen stoffige idealen, maar noodzakelijke principes in een wereld die steeds vaker zwalpt tussen chaos en controle.

Internationaal begint dat met een helder besef: wie de vruchten van economische openheid en mondiale samenwerking wil blijven plukken, moet ook bereid zijn die te verdedigen. De liberale wereldorde heeft, ondanks haar onvolmaaktheden, een ongeziene periode van vrede, welvaart en emancipatie mogelijk gemaakt. Vrijhandel is de meest duurzame vorm van diplomatie. De vrije uitwisseling van goederen, diensten, ideeën en mensen is de motor van vooruitgang.

Dat betekent niet dat grenzen onbestaande moeten zijn, of dat staten zich weerloos moeten opstellen. Integendeel: het vergt juist een strategisch liberalisme dat zich niet laat overrompelen, maar zijn eigen spel speelt. Dat begrijpt dat vrijhandel meer is dan tarieven: het is een geopolitiek wapen. En dat bereid is om zich te organiseren, te allieren en te positioneren in een wereld die niet uit zichzelf liberaal is.

Dit vergt assertiviteit, geen defaitisme. Wie zich terugplooit op protectionisme en economische zelfkastijding, zal enkel zijn eigen welvaart ondermijnen. De oplossing ligt niet in het afbouwen van vrijhandel, maar in het versterken ervan. In investeringen in kennis, innovatie en productiviteit, niet in importbeperkingen en subsidies. In een internationale politiek die inzet op weerbaarheid, zonder te vervallen in rancune.

Ook nationaal is een herijking nodig. Want hoewel de maatschappelijke onderstroom in Vlaanderen niet noodzakelijk liberaal is, zijn liberale antwoorden wél noodzakelijk. Men moet stoppen met de gedachte dat we ons uit elk probleem kunnen subsidiëren, reguleren of belasten. Het pad naar een duurzame welvaartsstaat loopt via een overheid die zich toelegt haar kerntaken, die burgers en bedrijven niet wantrouwt, die ruimte laat om te ondernemen en te innoveren.

Dat is geen kille afbraakretoriek. Het is de enige manier om te bewaren wat waardevol is. Wie de sociale zekerheid wil beschermen, moet haar betaalbaar houden. Wie publieke diensten wil versterken, moet ze behoeden voor logheid en overbodige tussenlagen. Wie rechtvaardigheid wil, moet durven differentiëren: tussen noden en wensen, tussen solidariteit en misbruik, tussen wat de

staat moet doen en wat hij moet laten.

De waarheid is: een overheid die alles doet, doet niets goed. De liberale opdracht is dus niet om alles af te bouwen, maar om grenzen te trekken. Om een politiek van prioriteiten te voeren in plaats van postjes en pleisters. Om te kiezen waar de staat moet excelleren, en waar hij een stapje moet terugzetten.

Er zal altijd een electoraat bestaan voor die boodschap. Waarschijnlijk geen 20 procent. Maar dat hoeft ook niet. Een liberale partij hoeft niet alles voor iedereen te zijn. Ze moet iets voor iemand zijn: helder en trouw aan haar ideeën. Kiezen is verliezen, ja. Maar nooit kiezen, is erger.

Het antwoord op de malaise van vandaag ligt dus niet in het ontkennen van de context, maar in het erkennen ervan — en er vervolgens iets tegenoverstellen. Een liberalisme dat realistisch is zonder cynisch te worden. Dat rationeel is zonder kil te zijn. Dat kritisch durft zijn tegenover een ontspoord overheidsbeslag, maar altijd met oog voor de allerzwaksten in de samenleving.

Een complexloos liberalisme dat opnieuw durft te overtuigen. Niet door te schreeuwen, maar door te verklaren. Niet door de tegenstander na te apen, maar door zichzelf te blijven. Niet door opportunistisch in te spelen op de waan van de dag, maar door koers te houden, ook bij felle tegenwind.

Kortom, een liberalisme dat de wereld niet langer leest zoals hij zou moeten zijn, maar zoals ze is — en vanuit dat realisme nieuwe antwoorden biedt. Dat is het liberalisme dat nodig is. En dat is het liberalisme dat het LVV verdedigt.

3.3 Resoluties

1. Het liberalisme is de levenshouding van vrije en verantwoordelijke burgers. De basiswaarden van het liberalisme zijn vrijheid, verantwoordelijkheid, geloof in vooruitgang, en gelijkwaardigheid voor de wet.

2. Liberalen geloven niet in centrale planning maar in organische groei. Ongecoördineerde processen leveren vaak meer welvaart en vrijheid op dan top-down controle. Vrije mensen, vrije markten, vrije keuzes: dáár ontstaat vooruitgang.

3. Liberalen zijn nuchter en stellen steeds het status quo in vraag. Wij zijn geen utopisten, geen dromers van perfecte systemen. Er wordt vertrokken vanuit de werkelijkheid zoals ze is — met al haar beperkingen, breuklijnen en tegenstrijdigheden — niet van een wit blad, maar wel met respect voor onze basiswaarden.

4. Liberalen zijn geen revolutionairen, maar hervormers. Het liberalisme gelooft in geleidelijke vooruitgang, stap voor stap, met oog voor wat werkt. Vernieuwing is gebaseerd op ervaring, gestoeld op feiten en getoetst aan de werkelijkheid. Liberalen passen voor vernieuwing om de vernieuwing.

5. Een samenleving zonder ongelijkheid is een samenleving zonder vrijheid. Wat telt, is gelijkwaardigheid, niet gelijke uitkomsten. Liberalen streven naar sociale mobiliteit, niet naar nivellering.

6. Liberalisme betekent geen kilte. Verbondenheid, zorg, burgerschap: ze zijn essentieel. Maar ze groeien van onderuit, niet via dwang. De warmste gemeenschappen zijn die waarin vrijheid en verantwoordelijkheid samengaan. Momenteel is de overheid sterk betrokken in organisatie en financiering van het

maatschappelijk middenveld, wat het vrijwillig karakter van sommige initiatieven ondermijnt. De overheid moet zich gradueel terugtrekken uit het maatschappelijk middenveld om zo dit middenveld zijn ware rol toe te kennen: burgers die vrijwillig samenwerken om waardevolle dingen te realiseren.

7. Een vrije samenleving is per definitie divers. Liberalen verdedigen het recht om anders te zijn, te denken, te leven. Niet uit relativisme, maar uit overtuiging, voor het zelfbeschikkingsrecht. Liberalen vinden dat beleidskeuzes niet afhankelijk mogen zijn van persoonlijke levenskeuzes zoals relatiestatus en gezinssamenstelling.

8. De overheid is geen doel, maar een middel. Ze moet zich beperken tot haar kerntaken. Alles - dus ook de kerntaken - moet kritisch tegen het licht worden gehouden. Kerntaken zijn geen abstracte categorie, maar de fundamenteën waarop een vrije en welvarende samenleving rust: justitie die rechtvaardig is, veiligheid die beschermt, onderwijs dat emancipeert en sociale zekerheid die de zwakkeren beschermt. Als de overheid zich verliest in bijzaken, verliest ze slagkracht waar het er wél toe doet.

De overheid is geen doel maar een middel. In een kerntakendebat vertrekken we zowel vanuit liberale bezorgdheid voor een machtige overheid, als een analyse van huidige instituties. Taken die de overheid opneemt moeten worden gestoeld op meerwaarde, niet op gewoonte. Waar de overheid zich in bijzaken verliest, verstoort ze de samenleving en laat ze haar échte kerntaken liggen: justitie, veiligheid, onderwijs en sociale bescherming voor zij die het meeste nodig hebben. Ook hier kiezen we voor een evolutionaire, in plaats van revolutionaire aanpak.

9. Liberalen keren zich tegen elke vorm van overheidscollectivisme. Daarom pleiten ze voor een verregaande afbouw van het overheidsbeslag en een rationalisering van bestuurslagen. Een vrije samenleving vereist dat men afstapt van staatsmonopolies en verstikkende betutteling.

Liberalen pleiten voor een overheid die een efficiënte, eerlijke en neutrale fiscaliteit organiseert. Daarom leggen liberalen niet enkel de focus op de omvang van het overheidsbeslag, maar ook op de optimale samenstelling van de publieke financiën. Liberalen pleiten voor lagere lasten op arbeid en kapitaal, maar ook voor de invoering van een koolstoftaks die milieuschade correct verrekenen en voor gerichte investeringen in productieve domeinen zoals infrastructuur en O&O.

10. Een liberale sociale zekerheid is solidair met de allerzwaksten, maar niet blind. Sociale zekerheid is gebaseerd op 3 essentiële pijlers: solidariteit, selectiviteit en efficiëntie. Uitkeringen en pensioenen zijn geen uitgesteld inkomen, maar een tijdelijk vangnet voor wie niet mee kan. Misbruik en structurele afhankelijkheid ondergraven het systeem en moeten worden tegengegaan.

11. Onderwijs is een hefboom tot zelfontplooiing. Het is een kerntaak van de overheid, maar het doel is niet de instandhouding van systemen. Men moet leerlingen financieren, niet netten, of koepels.

12. Liberalen blijven pal staan voor mondiale vrijhandel binnen een gelijk speelveld. Invoerrechten, protectionisme en andere economische muren brengen enkel collectieve verarming. Vrije handel is het krachtigste instrument voor vrede, groei en innovatie.

13. Ondernemerschap is de motor van vooruitgang. Mensen die risico's durven nemen, waarde creëren en problemen oplossen, vormen het fundament van elke welvarende samenleving. Daarom moet de overheid niet sturen, maar ruimte scheppen: door lasten te verlagen, regels te vereenvoudigen en initiatief te belonen. Wie onderneemt, moet dat kunnen doen met zo weinig mogelijk belemmeringen vanuit de overheid. Dit wil niet zeggen dat ondernemingen (net zoals burgers) hun fair aandeel niet moeten bijdragen in de werking van onze overheidshuishouding.

Liberalen pleiten voor een eenvoudig en rechtvaardig fiscaal stelsel dat de economische vrijheid maximaliseert. Een vlaktaks, of gelijkaardige hervorming, met lage tarieven en minimale vrijstellingen, wordt nagestreefd om investeringen te stimuleren en de belastingdruk op burgers te verlichten.

14. Technologie opent ongeziene mogelijkheden voor vrijheid, innovatie en verbinding. Maar net daarom moet ze ook kritisch omkaderd worden. De liberale reflex is er één van vertrouwen in vooruitgang, maar ook van waakzaamheid tegenover machtsconcentratie. In een digitale samenleving is privacy geen luxe, maar een noodzakelijke voorwaarde voor individuele autonomie. De staat mag technologie nooit gebruiken als instrument van controle, en bedrijven mogen individuele vrijheid niet ondergraven in naam van efficiëntie of winst.

15. Door migratie te omarmen, creëren we een samenleving die niet alleen veerkrachtig is, maar ook rijk aan verschillende perspectieven. De staat behandelt iedereen – inclusief vluchtelingen – met gelijke waardigheid en verleent, meer specifiek, asiel aan degenen die op de vlucht zijn voor oorlog en politieke vervolging.

16. Vrijheid vergt bescherming. Veiligheid en defensie zijn kerntaken van de overheid. Liberalen investeren in mensen, middelen en samenwerking met landen die onze waarden delen. De rechtsstaat is niet vrijblijvend. Het individu, zijn rechten en eigendom moeten beschermd worden tegen geweld van andere

actoren, waaronder de overheid.

17. Liberalen ijveren voor een rationeel energie- en milieubeleid zonder taboes, met een focus op technologische vooruitgang en administratieve vereenvoudiging. Waar energie- en milieudoelstellingen botsen, kiezen liberalen voor een pragmatische, holistische aanpak: één probleem tegelijk, met oog voor impact en haalbaarheid. De kernuitstap was bijgevolg een kapitale vergissing. Een overheid moet zich technologie-neutraal opstellen en zeker niet bij wet een bepaalde technologie uitsluiten

18. De liberale partij pleit voor een pragmatische visie op communautaire vraagstukken. De focus hierbij ligt op fiscale autonomie, homogene bevoegdheidspakketten en subsidiariteit. Staatshervorming draait in de eerste plaats om staatsvermindering, efficiëntie en responsabilisering van beleidsniveaus.

Een staatshervorming zal uitgaan van een coherente visie op federalisme die toepasbaar is van het lokale beleidsniveau tot het Europese en Internationale beleidsniveau. Federalisme is niet beperkt tot een tweedeling tussen nationale en deelstatelijke overheden. Het Belgische niveau is bijgevolg niet intrinsiek superieur aan het Vlaamse niveau. Wel integendeel, het principe van subsidiariteit impliceert dat de bevoegdheden op een zo laag mogelijk niveau gelegd worden, dicht bij de burger, en enkel met goede argumenten naar boven kunnen geschoven worden, bijv.

substantiële schaalvoordelen of substantiële spillover effecten.

19. Europese samenwerking is belangrijk. Europa zorgt nog steeds voor welvaart en creëert nog steeds kansen. Als geopolitieke actor kan het een noodzakelijke tegenmacht zijn in een wereld van grootmachten. Maar wie Europa verdedigt, moet ze ook durven bekritisieren als ze in de foute richting evolueert. Geen Europa van fnuikende regulering, wel van vrij initiatief en een verdiepte interne markt. Meer Europees debat, minder Europese bureaucratie.

20. Liberalen zijn ethisch progressief, maar niet grenzeloos activistisch. De liberale partij waakt over ethische verworvenheden en zorgen ervoor dat ze niet teruggedraaid worden. Zoals in het verleden willen de liberalen voorloper zijn en blijven inzake ethische kwesties en zich niet langer laten afdreigen door kleine, versterkte minderheidsgroepen. Liberalen zorgen ervoor dat de ethisch progressieve voorstellen worden omgezet in wetten zodat deze vrijheden reëel worden.

21. Liberalen zijn overtuigde democraten en geloven ook in de politiek in organische processen en gelijke kansen in een gelijk speelveld. Daarom verzetten wij ons tegen de vele barrières die de afgelopen decennia zijn opgeworpen door de participatie. Liberalen moeten bijgevolg pleiten voor de afschaffing van de kiesdrempel en de verlaging én verbreiding van de partijfinanciering, zodat ook nieuwe bewegingen van onderuit een

faire kans kunnen krijgen. Ook de macht van de partijvoorzitters bij lijstvorming is veel te groot en kan gecounterd worden door het afschaffen van de lijststem. Tot slot moet ook de onafhankelijkheid van de wetgevende macht hersteld worden door een duidelijke scheiding tussen partij en fractie, zowel operationeel als qua financiering, zoals in het Europese parlement.

22. Een belangrijke kerntaak van de overheid is het beschermen en definiëren van eigendom. Wanneer eigendomsrechten onvoldoende gedefinieerd zijn, is dat een bron voor conflict. Een overheid dient eigendomsrecht steeds te re-evalueren op basis van de noden binnen een samenleving en dient zo de generatie van meerwaarde te faciliteren. Liberalen kunnen zo een antwoord bieden op 'NIMBY-problematiek' en overbelasting van rechtbanken.

4. STRATEGISCH: EEN PARTIJ DIE WEER WEET WAT ZE WIL

4.1. De diagnose

Open Vld heeft niet alleen ideologisch, maar ook strategisch werk voor de boeg. Te lang heeft de partij politiek gevoerd zonder duidelijke koers. Te veel marketing, spindoctors en lege slogans ("Land van de Doeners", "Goesting in de Toekomst", "Mensen Hebben Vleugels"), te weinig ruggengraat, beginselvastheid en strategie. Te veel ad hoc-reacties, te weinig doordachte keuzes.

Open Vld had de voorbije jaren geen strategie, omdat ze geen duidelijke prioriteiten had. Er was geen helder idee van wat écht moest bereikt worden, en dus ook geen plan van aanpak om dat gedaan te krijgen. Wat de ene week een speerpunt was, verdween de volgende in de lade.

In plaats van een partij met overtuigingen, werd Open Vld een partij die laveerde tussen boodschappen. Ze sprak iedereen een beetje aan, en overtuigde niemand echt. Het resultaat? Een inhoudelijk profiel dat even vaag was als de slogans die het moesten maskeren. Liberalen wisten vaak zelf niet meer waar ze nu precies voor stonden.

Dat gebrek aan helderheid zorgde voor verwarring, en uiteindelijk voor vervreemding. Kiezers kregen geen kader, geen verhaal. Enkel vrijblijvende beloften en campagnes die zelden teruggrepen naar vaste principes. In plaats van strategisch te werk te gaan, liep de partij vooral achter de feiten aan. Reactief,

nooit richtinggevend.

4.2. De (mogelijke) oplossingen

Wie politieke ideeën wil omzetten in beleid, moet weten hoe. Strategie slaat niet op de verpakking van de boodschap, maar op de architectuur van de macht. Ze is de brug tussen overtuiging en invloed.

Zonder strategie is een partij niets. Ze reageert, maar anticipeert niet. Ze beweegt, maar weet niet waarom of waarheen. Ze leeft van improvisatie, van de waan van de dag en sterft op termijn van irrelevantie.

Een liberale partij die zichzelf ernstig neemt, moet dus strategisch denken. Niet alleen in termen van beleid, maar in termen van tijd, krachtsverhoudingen en positionering. Strategie is leren tellen: waar staan wij, wie staat tegenover ons, hoe groot is de kloof en hoe kan deze overbrugd worden? Het vergt afstand en inzicht. Niet elke slag is het waard om gestreden te worden. Niet elk compromis is het waard om gesloten te worden. Maar sommige wél. Het verschil ligt in het plan.

Strategie betekent: weten wie je vijanden zijn, en ze ook als zodanig behandelen. Niet elke opponent is een gesprekspartner. Niet elke tafel is de juiste plek. Strategie betekent ook: eigen zwaktes benoemen, afwegen, maskeren indien nodig, en intussen aansterken.

Tegelijk vereist strategie heldere grenzen. Geen partij kan geloofwaardig blijven zonder breekpunten. Wie alles kan slikken, wordt zelf onverteerbaar. Rode lijnen zijn geen teken van starheid, maar van ernst. Ze maken duidelijk waar principes beginnen en belangen eindigen.

De echte strategische vraag is dus niet: wat wil de liberale partij? Maar: onder welke omstandigheden is ze bereid te handelen, en welke prijs wil ze betalen voor invloed? Soms

is die prijs te hoog. Dan moet de partij "neen" durven zeggen.

Strategie staat niet gebeiteld in steen. Ze evolueert met de context. Maar ze moet wel bestaan. Een partij die strategisch leeft, leeft met een plan. En een plan is geen Excelbestand, het is een visie op de uitoefening van de macht, timing, en opportuniteit. Wie vandaag geen strategie heeft, is morgen geen relevante partij meer.

4.3. Resoluties

23. Een liberale partij is een ideologisch coherente partij. Haar rol is niet om de grijze consensus te managen, maar om een scherpe liberale tegenstem te bieden. Het verscherpte profiel herstelt het vertrouwen en laat toe om het maatschappelijk debat opnieuw mee te sturen. Zo winnen we onze geloofwaardigheid terug.

24. Een liberale partij is geen partij die louter reageert op de agendasetting van politieke concurrenten. Ze is een assertieve ideeënpartij die zelf de agenda bepaalt en eigen oplossingen naar voren schuift.

25. Een liberale partij stapt enkel nog in een regering wanneer er fundamentele liberale doelstellingen kunnen gerealiseerd worden, zoals gestipuleerd in resoluties 1 tot en met 20 van deze Staten-Generaal.

26. Wanneer regeringsdeelname ideologisch wringt, wordt voor oppositie gekozen. Niet als strafbank, maar als strategisch bastion.

27. Een liberaal partijprogramma vertrekt van een onverbloemde analyse van de staat van het land. Er wordt benoemd wat werkt, maar vooral ook wat niet werkt. Vervolgens bepaalt de partij wat beter móét, en welke concrete

beleidsdaden daarvoor vereist zijn. Niet door te beloven wat mensen willen horen, maar door te realiseren wat nodig is.

28. Liberalen geloven in een onafhankelijke, zelfbewuste liberale partij die haar eigen koers vaart. Waar samenwerking aangewezen is, gebeurt die op basis van gelijkwaardigheid.

29. De ideologische tegenstanders van elke liberale partij zijn de collectivisten van alle andere partijen.

30. Een liberale partij laat zich leiden door ideeën die de tand des tijds doorstaan. Ze kiest voor een langetermijnstrategie die intellectueel onderbouwd is, maar tegelijk helder, toegankelijk en herkenbaar.

5. ORGANISATORISCH: MENSEN, MIDDELEN, METHODE

5.1. De diagnose

De electorale neergang van Open Vld is ook deels een gevolg van organisatorische problemen. De partij is vandaag een optelsom van individuen. Er is geen gedeeld gevoel van verantwoordelijkheid. Partijgenoten gedragen zich als concurrenten, collega's als rivalen, partijgenoten als obstakels.

Intern beraad is die naam niet waardig. De notulen van het partijbestuur liggen al bij de krantenredacties nog voor iedereen de vergaderzaal heeft verlaten. Er wordt gelekt, geroddeld, ondermijnd. Er zijn meer anonieme "getuigenissen" aan journalisten dan gezamenlijke strategieën. Bij Open Vld krijg je sneller een mes in de rug dan een duw in de rug. Teamgeest is afwezig. Loyaliteit is verdacht. En inhoudelijke discussie wordt te vaak verward met persoonlijke strijd.

De partijcultuur zit fout. Veel kopstukken beschouwen hun mandaat als privé-eigendom, niet als een opdracht in dienst van een groter geheel. Er daarenboven te weinig doorstroming. Nieuwe gezichten (jong of oud) krijgen amper een kans. Het zijn altijd dezelfde namen op de affiches, altijd dezelfde gezichten op tv. Niet omdat ze de enigen zijn die iets zinnigs te zeggen hebben, maar omdat ze het veld niet willen verlaten.

In andere landen en partijen is het evident: je stapt in de politieke arena, levert een bijdrage en verdwijnt vervolgens om de weg vrij te maken voor een volgende generatie. Dat is een gezonde cyclus. Niet zo bij Open Vld. Daar verdedigen velen hun mandaat alsof het een erfstuk betreft.

Een deel van de verklaring voor de neergang van de liberale partij is structureel. De liberale zuil bestaat (zij het minder sterk dan haar christendemocratische tegenhanger) maar ze blijft grotendeels aan de zijlijn staan. Er zijn voldoende liberale netwerken die zouden kunnen dienen als springplank voor nieuw talent, als leerschool voor engagement, als draaischijf voor ideeën en vorming. Maar te vaak blijven die mogelijkheden onbenut. Er is geen gestructureerde instroom, geen vehikel waar nieuwe mensen (jong of oud) worden klaargestoomd voor het publieke ambt. Wat bij andere partijen vanzelfsprekend is – de vorming van een nieuwe generatie – is bij Open Vld te vaak een kwestie van toeval, goodwill of persoonlijke connecties.

Wat betekent dat in de praktijk? Dat veel getalenteerde liberalen naar andere sectoren trekken. Naar administraties, de onderwijswereld, banken, advocatenkantoren, startups, consultancy. Ze laten zich niet verleiden door de logheid van de partijpolitiek, laat staan door een liberale partij waar er amper meritocratie heerst. En dus stroomt weinig talent door naar de blauwe rangen. Wat overblijft is een select groepje van zij die het toneel niet willen verlaten.

Dat alles vertaalt zich naar de buitenwereld. Eigenbelang voorop. Geen dynamiek. Geen energie. Geen geloofwaardigheid. Een partij die er niet uitziet als een team, die niet functioneert als een machine, is een veredelde kiesvereniging bestaande uit mensen die toevallig dezelfde partijkaart hebben.

5.2. De (mogelijke) oplossingen

Wie politiek ernstig neemt, neemt ook het organisatorische ernstig. Want zonder stevige fundamenten geen stevig huis. In een tijd waar besluitvorming almaar complexer en sneller is, is improvisatie uit den boze. Het politieke bedrijf vereist precisie, toewijding en een collectieve wil tot excelleren.

Dat begint bij iets eenvoudigs: een gedeelde lotsbestemming. Een politieke partij is geen verzameling individuen met eigen agenda's, maar een ploeg. Geen losse schakels, maar een geheel. Collegialiteit en vertrouwen zijn daarbij een noodzaak.

Politiek is een ploegsport. Of het nu gaat om oppositie voeren, campagnes opzetten of beleid voeren: de kracht van een partij is altijd groter dan de som van haar delen. En dat vereist discipline, luisterbereidheid, vrijgevigheid. Wie zijn collega's als rivalen ziet, wie enkel werkt voor eigen glorie, ondermijnt de werking van het geheel. Wat nodig is, is een partijcultuur waarin men elkaar iets gunt, waarin fouten besproken worden zonder dat ze in de krant staan.

Een professionele partijorganisatie is een voorwaarde om nog mee te tellen in de Wetstraat. Het publieke ambt vraagt steeds meer kennis, ervaring en veerkracht. Burgers verwachten terecht dat hun politieke vertegenwoordigers voorbereid, gemotiveerd en betrouwbaar zijn.

Wie de liberale partij weer op de kaart wil zetten, moet zich schrap zetten voor een loodzware col van buiten categorie. Geen

halve inzet, geen vrijblijvende engagementen – maar 24 op 24, 7 op 7 vol aan de bak. Wie daar niet klaar voor is, kan er beter meteen de brui aan geven. Politiek is topsport: je leest, luistert, leert, werkt je dossiers tot in de puntjes af en bent aanwezig waar nodig. Want intussen bouwen politieke tegenstanders hun netwerken en slijpen hun messen. Men kan zich geen seconde zelfgenoegzaamheid permitteren.

Maar zelfs de beste structuren en de hardste werkers stoten op hun limiet als er geen doorstroming is. Vernieuwing is geen fetisj, maar een noodzaak. Niet alles moet jong zijn, maar alles moet fris blijven. Nieuwe gezichten brengen nieuwe vragen, nieuwe zienswijzen, nieuwe energie. Niet alleen jonge mensen, maar ook ervaren mensen uit andere werelden: ondernemers, academici, ambtenaren, mensen uit het middenveld. Een partij die leeft, is een partij die leert.

Dat betekent ook: de moed hebben er een punt achter te zetten. Politiek is geen gouden kooi. Wie een rol heeft gespeeld, moet die met trots kunnen afronden en plaats maken. Niet in de schaduw verdwijnen, maar het podium doorgeven. Zoals in andere democratieën en partijen vanzelfsprekend is.

Wat de liberale partij nodig heeft, is een hechte groep die zich bewust is van de dreiging rondom, maar des te sterker samen optrekt. Interne meningsverschillen zijn gezond, zolang ze niet uitmonden in sabotage. Interne concurrentie is goed, zolang ze ten dienste staat van het project. Maar wie alleen zichzelf ziet, is een risico voor de hele ploeg.

5.3. Resoluties

31. Elke mandataris van de liberale partij ondertekent een ethisch charter waarin principes van integriteit en transparantie worden vastgelegd. Wie zich engageert voor de partij, engageert zich ook voor haar waarden. De liberale partij voegt ethische principes toe aan haar statuten en reglement, zoals integriteit en transparantie

32. Interne meningsverschillen zijn gezond en noodzakelijk, maar worden gevoerd binnen de grenzen van een gedeelde visie. Kritiek is welkom, sabotage en lekken niet.

33. De partijlijn is geen dogma, maar ook geen vrijblijvende suggestie. Ze is het resultaat van debat, overleg en besluitvorming, en wordt naar buiten toe gerespecteerd.

34. De aanwezigheid van heel wat voormalige kopstukken in de fracties vormt een obstakel

voor de noodzakelijke vernieuwingsoperatie en het herstel van de geloofwaardigheid van de partij. Elk van hen moet zich eerlijk en persoonlijk dafvragen of het niet aangewezen is om zich nog tijdens deze legislatuur te laten opvolgen, of om bewust een rol op te nemen buiten de schijnwerpers. Een rol waarin ze jonge collega's coachen, ervaring doorgeven en de fractie versterken.

35. In de lijstvorming wordt rekening gehouden met doorstroming, rotatie aan de top en kansen voor nieuwkomers – of ze nu jong zijn, of ervaring meebrengen uit andere sectoren. Politiek is geen loopbaan voor het leven. Het cumuleren van mandaten is niet toegelaten

36. Het is aangewezen dat de selectie van verkiezingskandidaten verloopt via een commissie die elke kandidatuur grondig screent op inhoudelijke kwaliteit, integriteit en representativiteit. Die commissie bestaat uit interne personen die alle geledingen van de partij representeren. Iedere kandidaat krijgt het recht zijn of haar kandidatuur voor deze commissie te verdedigen. De uiteindelijke beslissing blijft echter in handen van de leden.

37. Een liberale partij moet een permanent liberaal opleidingsinstituut hebben dat zowel mandatarissen, medewerkers als jongeren klaarstoomt. De focus komt te liggen op inhoudelijke onderbouw, strategisch inzicht en politieke maturiteit. We moeten ook inzetten op laagdrempelige kennisdeling over het liberale gedachtengoed zelf, toegankelijk voor alle Vlaamse liberalen (zoals bijvoorbeeld eerder «De Liberale Academie»).

38. De studiedienst wordt grondig hervormd. Er wordt overgeschakeld op een flexibel model waarbij inhoudelijke expertise wordt ingebracht via een netwerk van specialisten binnen en buiten de partij. Deze experts worden thematisch in kaart gebracht en kunnen op ad-hoc-basis worden ingeschakeld.

39. Het liberale middenveld is een drijvende kracht van ideeën, talent en engagement. Een liberale partij moet opnieuw aansluiting vinden via structurele samenwerking. Wie liberale politiek wil voeren, luistert naar wie deze waarden dagelijks belichaamt. Een liberale partij moet opnieuw de politieke vertaling worden van wat in de liberale samenleving leeft.

CONCLUSIE

Het Vlaamse liberalisme staat anno 2025 op een kruispunt. De verkiezingsnederlaag van 2024 was geen toeval, maar het logische gevolg van jarenlange stilstand, politiek opportunisme en ideologische verwatering. De liberale partij verloor haar profiel, haar geloofwaardigheid en haar relevantie. Met deze Staten-Generaal wil het LVV dit patroon doorbreken.

De analyse is duidelijk: te veel compromissen, te weinig overtuiging. Een partij die wel bestuurde, maar niet woog. Het LVV pleit daarom voor een liberale partij die haar ideologie herontdekt en niet langer beschaamd is om principieel te zijn. Geen grijze consensusmachine, maar een liberale zweeppartij met een duidelijke koers.

Het doel is zonneklaar: een liberale partij die zichzelf serieus neemt, die durft te kiezen, te vernieuwen en te knokken voor haar ideeën. Geen cosmetische make-over, maar een structurele wedergeboorte. Want wie relevant wil zijn in 2029, moet vandaag de keuzes maken die ertoe doen.

Deze tekst is de eerste stap. Het schetst een kader voor een nieuwe start. Nadien begint het echte werk: op elk beleidsdomein moeten concrete voorstellen uitgewerkt worden, helder geformuleerd, consequent liberaal en strategisch doordacht. Geen vrijblijvende "position papers", maar duidelijke keuzes die vertellen waar de partij naartoe wil. Niet alles hoeft in één keer, maar wel alles met overtuiging.

WORD NU LID VAN HET LVV

Wil je Het Volksbelang blijven ontvangen en uitgenodigd worden voor de events van het LVV, hernieuw dan je lidmaatschap, of word gewoon een nieuw lid.

De lidmaatschapsbijdrage bedraagt **30 euro**. Voor **50 euro** ben je steunend lid, en voor **500 euro** krijg je de titel van "erelid" van het LVV. Je kan je bijdrage storten op het rek. nr. **BE93 2900 5218 0967** met vermelding van je naam, adres en e-mailadres.

Alvast onze dank voor je steun.

De redactie van Het Volksbelang en het bestuur van het LVV.